

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13016/2025
29.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Мехдија Жупљанин, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Изет Суљевић, адвокат из ..., ради раскида анекса уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1027/25 од 21.05.2025. године, у седници одржаној 29.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1027/25 од 21.05.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 2824/21 од 09.03.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца, па је раскинут анекс уговора о доживотном издржавању ОПУ: 1634/2017, солемнизован од стране јавног бележника Хафиза Хајровића из ... дана 06.12.2017. године, закључен између сад пок. ДД из ..., правног претходника тужилаца као примаоца издржавања и туженог ГГ из ... као даваоца издржавања. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 83.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1027/25 од 21.05.2025. године, ставом првим изреке (након одржане расправе пред другостепеним судом) усвојен је тужбени захтев тужилаца и раскинут анекс уговора о доживотном издржавању ОПУ: 1634/2017, солемнизован од стране јавног бележника Хафиза Хајровића из ... дана 06.12.2017. године, закључен између сад пок. ДД из ..., правног претходника тужилаца, као примаоца издржавања и туженог ГГ из ... као даваоца издржавања. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 429.700,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су изјавили одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11.. 10/23), Врховни суд је нашао ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у току поступка, а битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, сада пок. ДД из ..., која је умрла дана 27.01.2020. године, је за свога живота са својим сином ЂЂ из ... закључила уговор о доживотном издржавању. Уговор је оверен пред Основним судом у Новом Пазару под бројем РЗ-.../... дана 24.11.2010. године. Према том уговору ЂЂ је као давалац издржавања требао да води бригу о својој мајци ДД као примаоцу издржавања, да је после њене смрти сахрани, подигне надгробни споменик по месним обичајима, а она би заузврат требала да му остави сву своју непокретну имовину која се састоји од стана у ... површине 37 м2. Давалац издржавања је своју обавезу предвиђену уговором испуњавао редовно, а преминуо је 08.02.2016. године. Дана 01.12.2017. године ДД је са својим унуком, овде туженим ГГ, а сином ранијег даваоца издржавања, закључила анекс уговора о доживотном издржавању који је солемнизован код јавног бележника Хафиза Хајровића под бројем ОПУ-1634/2017. Констатовано је да постоји ранији уговор о доживотном издржавању који није у потпуности реализован, с обзиром да је ранији давалац издржавања преминуо. Наведеним анексом чији се раскид тражи, уговорено је да ће тужени као давалац издржавања водити бригу о ДД као примаоцу издржавања, на исти начин на који је чинио и његов отац, односно да је пази, чува, негује, помаже око издржавања, води лекару, купује потребне лекове, као и да даље живи са њом у стану који је предмет предметног анекса уговора (уговорена је заједница живота анексом уговора). Тужени се обавезао да ће примаоца издржавања након смрти сахранити, сносити све трошкове и подићи надгробни споменик, а заузврат ће стећи право својине на стану који је био обухваћен и ранијим уговором о доживотном издржавању. ДД је све до 03.11.2019. године живела у стану заједно са туженим, а у обавезама према баби ДД помагала му је његова мајка. Након шест до седам месеци пре смрти ДД здравствено стање се погоршало, услед чега је она постала непокретна, због чега јој је била потребна већа брига и помоћ трећих лица. У том периоду ДД је 03.11.2019. године на свој захтев напустила стан у коме је живела са туженим, тако што је прешла у стан њене ћерке ВВ, и то након што је тужени саопштио да намерава да закључи брак и да са својом изабраницом живи у другом стану, с обзиром да је стан у коме су тада живели био неуслован за њихов брачни живот. ДД је дана 13.11.2019. године поднела тужбу ради раскида уговора о доживотном издржавању, а код своје ћерке, овде тужиле ВВ живела је до своје смрти 27.01.2020. године. О њој се бринула ћерка ВВ, тужени ДД након одласка код ВВ није

видео, нити се чуо са њом. Трошкове ДД сахране и подизања надгробног споменика сносили су тужиоци ББ и АА који су подигли и надгробни споменик својој мајци као синови. ДД није могла да прихвати одлуку туженог да се исели јер јој је била потребна помоћ другог лица због здравственог стања. Тужени је напустио стан где је живела ДД 02.11.2019. године због заснивања брака са својом супругом, али је истакао да је и надаље наставио да се брине о ДД.

При овако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе члана 201. став 1. Закона о наслеђивању којим је прописано да ако се међусобни односи уговорника или било ког узрока толико поремете да постану неподношљиви, свако од њих може захтевати да суд раскине уговор. Суд налази да узроци поремећаја односа могу бити различити. У конкретной ситуацији, оба уговарача поред активних имају и пасивне обавезе које су исте за оба уговарача, односно дужни су да стално пазе на своје понашање и у њиховим међусобним контактима. Тужени је одлучио да напусти стан због женидбе. Изазвао је негативну реакцију код покојне ДД која је одлучила да пређе код ћерке из разлога што је непокретна и стално јој је била потребна помоћ другог лица. Због неизвршавања обавеза предвиђених уговором (јер је била предвиђена заједница живота), дошло је до поремаћаја односа странака из којих је сада пок. ДД као стара жена, непокретна, у погледу својих потреба закључила да не може да се ослони на даваоца издржавања који ју је обавестио да се сели из стана и да не може да живи заједно са ДД због закључења брака са супругом. ГГ се венчао 02.11.2019. године па је суд закључио да је дошло до поремећених односа између примаоца и даваоца издржавања. Обзиром да се уговор о издржавању закључује и у погледу личних својстава обеју уговорних странака, закључио је да су се стекли услови за раскид уговора о доживотном издржавању.

По оцени Врховног суда, нижестепени суд је на основу изведених доказа правилно закључио да су се стекли услови за раскид уговора о доживотном издржавању и правилно је применио материјално право.

Према чл. 201. став 1. Закона о наслеђивању, прописано је да ако се међусобни односи уговорника из било ког узрока утолико поремете да постану неподношљиви, свако од њих може захтевати да суд раскине уговор. Правилно закључује нижестепени суд да узроци поремећаја односа између уговорних странака могу бити различити. Уговор о доживотном издржавању се закључује с обзиром и на лична својства обеју уговорних странака. Код такве врсте уговора постоји однос узајамног поверења. Покојна ДД је остала непокретна. Тужени је 02.11.2019. године склопио брак и иселио се из стана због безусловних услова за становање. Међутим, чињеница је да је предметним анексом уговора о доживотном издржавању била уговорена заједница живота, то је логично да се сада покојна ДД осећала погођеном и јако узнемиреном јер јој је била неопходна свакодневна помоћ зато што је била стара и непокретна. Стога је одлучила да се пресели код своје ћерке ВВ. Правилно је закључено да је дошло до поремећених односа између примаоца и даваоца издржавања, те да је, с обзиром на суштину уговора о доживотном издржавању и циљ који жели да се постигне таквим уговором, у конкретном случају дошло до стицања услова да се уговор у смислу члана 201. став 1. Закона о наслеђивању и члана 124. ЗОО раскине.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. Чињеница је да је тужени уговор извршавао непуне две године. ДД је била стара и непокретна особа и евидентно је да је одласком из стана туженог иста била погођена и

уплашена и закључила да се не може ослонити на даваоца издржавања. Такво понашање туженог може се окарактерисати као чињеница која указује на поремећене односе између уговорних страна. Стога се ни остали наводи из ревизије туженог не могу прихватити у смислу да могу довести до другачије одлуке суда.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцима нису признати трошкови за одговор на ревизију из разлога што им нису били потребни.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**